

Становлення виробництва екологічної аграрної продукції передбачає реалізацію стратегії поступового зменшення шкідливої дії виробництва на довкілля за рахунок постійного виконання екологічно ефективних заходів (проектів) організаційно-економічного і технологічного характеру, націлених на зміну технологічних процесів, складу продукції і технологій послуг [5].

Тому, до пріоритетних завдань екологізації аграрного виробництва слід віднести: зміцнення екологічної безпеки; зменшення техногенного навантаження на природні екосистеми; раціональне використання можливостей природних агроекосистем; відтворення і підвищення родючості ґрунтів; впровадження енергоощадних, маловідходних технологій виробництва; збільшення обсягів виробництва екобезпечної сільськогосподарської продукції.

Отже, використання екологічно чистих технологій в аграрній галузі сприятиме гармонійному співіснуванню суспільства і навколишнього середовища.

Таким чином, основне завдання виробництва екологічної сільськогосподарської продукції полягає не в отриманні максимально високих врожаїв, а в зменшенні дії шкідливих факторів на навколишнє середовище та підвищенні родючості ґрунту – необхідної основи для отримання сталих, екологічно безпечних урожаїв у майбутньому.

Екологічне сільське господарство є перспективною галуззю агропромислового комплексу України в сучасних умовах зростання забруднення довкілля, оскільки забезпечує підтримання цілісності агроекосистем та збалансований розвиток агросфери. Тому, в результаті впровадження принципів екологічного розвитку аграрного виробництва отримуються еколого-економічний і соціальний ефекти.

При цьому, для оптимізації процесу виробництва екологічно чистої продукції необхідною є комплексна державна підтримка, запровадження у практику господарювання ефективних моделей екологічного землеробства та підвищення екологічної свідомості споживачів. Врахування цих факторів дасть змогу суттєво збільшити темпи розвитку вітчизняного ринку, розширити асортимент екологічної продукції та підвищити її конкурентоспроможність на зовнішньому ринку.

Література

1. Бразаускене Д. В самомделели наше сельское хозяйство становится эко? / Д. Бразаускене, А. Свиркис // Сельское хозяйство. – 1995. - №8. – 14-15 с
2. Економічний розвиток України: інституціональне та ресурсне забезпечення / О.М. Алимов, Л.І. Даниленко, В.М. Трегобчук та ін. — К., 2005. — 540 с
3. Кропивко М.Ф. Екологічна диверсифікація використання сільськогосподарських земель в Україні / М.Ф. Кропивко, О.В. Ковальова // Економіка України. — 2010 — № 7. — С. 78–85
4. Начальное обучение экоземледелию. – Вильнюс: «Зеленый мир», 1994. – 41 с.
5. Чистое производство: сегодня и завтра. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.manufacture-seminars.ru/clause/clause/68893/2383/>

Оксана Марчук

Тернопільський національний економічний університет

ОРГАНІЗАЦІЯ МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИРОБНИЦТВА ЯК ОБ'ЄКТ ЛОГІСТИЧНИХ РІШЕНЬ

Забезпечення ефективності процесу виробництва потребує наявності організації матеріально-технічного забезпечення, яка включає вивчення та аналіз

ринку постачальників, оперативне управління запасами, контроль за ефективністю використання ресурсів.

Підготовку проектів управлінських рішень, спрямованих на зниження матеріаломісткості продукції, має здійснювати відділ матеріально-технічного забезпечення, використовуючи інформаційну базу бухгалтерської служби підприємства.

Вирішення проблеми комплексного оперативного управління оборотними активами і короткостроковими зобов'язаннями неможливе без раціональної організації матеріально-технічного забезпечення виробництва.

Теоретичними передумовами вдосконалення організації матеріально-технічного забезпечення виробництва є трансформація вітчизняної обліково-економічної школи й адаптація зарубіжного досвіду до вітчизняної теорії та практики, пов'язані з упровадженням Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку.

Сучасні дослідники проблеми матеріально-технічного забезпечення виробництва переважно як об'єкти дослідження обирають лише окремі компоненти ресурсного забезпечення забезпечуючої підсистеми менеджменту (організація складського господарства, інформаційне забезпечення оптимізації складських запасів, нормування витрат матеріалів тощо).

Логістика постачання комплексно охоплює планування, управління та фізичне обслуговування матеріального потоку і потоку купованих частин із необхідним для цього інформаційним потоком задля його прискорення й мінімізації витрат для всього процесу постачання.

Матеріально-технічне забезпечення виробництва в сучасних умовах господарювання має забезпечити досягнення таких цілей [1]: своєчасне забезпечення підрозділів підприємства необхідними видами ресурсів відповідної кількості та якості; поліпшення використання ресурсів шляхом скорочення оборотності оборотних засобів, повного використання вторинних ресурсів та виробничих відходів тощо; аналіз виробничих можливостей і якості продукції постачальників та заміна неконкурентоспроможних постачальників.

Облік та аналіз залишків товарно-матеріальних цінностей надає інформацію про окремі облікові групи товарів та їх збереження за кожною матеріально відповідальною особою [2].

Удосконаленням організації матеріально-технічного забезпечення є трансформація вітчизняної обліково-економічної школи й адаптація зарубіжного досвіду до вітчизняної теорії та практики, пов'язані з упровадженням Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку [3].

Факторами поліпшення організації матеріально-технічного забезпечення є: застосування до процесів руху ресурсів сукупності наукових підходів менеджменту; оптимізація формування і використання ресурсів; удосконалення конструкції або структури продукції; удосконалення технології виготовленої продукції; застосування матеріалів із завчасно заданими властивостями; застосування оптимальних для даних умов форм і методів забезпечення ресурсами; стимулювання поліпшення використання ресурсів [4].

Література

1. Чорній О.В. Оцінка забезпеченості сільськогосподарських товаровиробників основними засобами виробництва / О.В. Чорній // Наукові праці Полтавської державної аграрної академії. – Вип. 2. – Т. 2. Економічні науки. – Полтава: ПДАА. – 2011. – С. 319-324.

2. Шило В.П., Сопко В.В., Ільїна С.Б., Васьков В.Н. Організація обліку у підприємствах сільськогосподарської галузі: навч. посіб. – К.: Кондор, 2011. – 268 с.

3. Яковенко В.П. Ринок сільськогосподарської техніки: проблеми становлення / В.П. Яковенко. – К.: ННЦ "Інститут аграрної економіки", 2013. – 220 с.

4. Ярославський О. Сучасний стан забезпечення сільськогосподарських підприємств основними видами техніки та ефективність заходів держави щодо розвитку ринку техніки для агропромислового комплексу / О. Ярославський // Проект "Аграрна політика для людського розвитку". – К., 2013. – №9. – 11 с.

Наталія Мотичак, Андрій Крупка

Тернопільський національний економічний університет

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК УНІВЕРСАЛЬНИЙ МЕХАНІЗМ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Природно-ресурсний потенціал належить до найважливіших чинників економічного розвитку суб'єктів господарювання. У сучасних умовах зростає значення раціонального використання природно-ресурсного потенціалу, завдяки чому можна знизити матеріаломісткість продукції, забезпечити зростання продуктивності праці й підвищити ефективність аграрного виробництва. З розвитком різних форм власності та реформуванням аграрного сектора економіки вирішення питання збалансованого використання природно-ресурсного потенціалу аграрних підприємств має пріоритетне значення.

Вагомий внесок у розвиток цієї проблематики зробили такі науковці, як Б. М. Данилишин, Д. М. Стеченко, І. М. Сотник, М. А. Хвесик, А.Я. Крупка та інші. Проте, незважаючи на ряд досліджень із цієї проблематики, нині не існує єдиного підходу щодо стратегічних аспектів реалізації концепції сталого розвитку в контексті природокористування.

Необхідність розробки і впровадження екологічних стандартів якості аграрної продукції обумовлено посиленням антропогенного впливу, в основному негативним, як на агроєкосистеми, так і довкілля в цілому. Як свідчить європейський досвід, нині основним завданням Спільної аграрної політики країн Євросоюзу є одночасний ефективний розвиток сільського господарства та охорона довкілля, де органічне аграрне виробництво розглядається як цілісна аграрна система, що є альтернативою традиційним методам сільськогосподарського виробництва. Країни ЄС є найбільшим ринком споживання продукції органічного походження, де лише за період з 2006 по 2008 рр. цей показник зріс з 14,5 млрд. до 18,9 млрд. євро/рік. Очікується, що до 2018 р. у європейських країнах органічне сільське господарство вестиметься приблизно на 30% загальної площі сільськогосподарських земель. Враховуючи, що дія механізму екологічних стандартів зачіпає інтереси держави, місцевих органів та приватного сектору, необхідним є врахування і поєднання інтересів усіх учасників господарського використання відновлюваних природних ресурсів саме на етапі розробки і впровадження стандартів. З метою оптимізації процесу погодження, пропонуємо запровадження системи партнерських відносин між державою, представниками місцевих інтересів та приватним сектором модель якої зображено на рис. 1.

Представлена модель державно-приватного партнерства у сфері впровадження екологічних стандартів якості сільськогосподарської продукції, збереження агроєкосистем довкілля спрямована на: оптимізацію процесів природокористування відновлюваних природних ресурсів у сільськогосподарському виробництві; оптимізацію результатів господарської діяльності суб'єктів приватного сектору; забезпечення контролю за дотриманням екологічних стандартів якості продукції сільського господарства і середовища; досягнення синергічного ефекту у